

Swensk Skyddshunds
Tidskrift

1925

Häfte 1

SVENSK SKYDDSHUNDSTIDSKRIFT

1925

UTGIVEN AV FÖRENINGEN SVENSKA SKYDDS- OCH SJUKVÅRDSHUNDEN
ASSOCIERAD MED SVENSKA KENNELKLUBBEN
ANSV. UTGIVARE: KAMRER AXEL NILSSON
REDAKTÖR: BATALJONSVETERINÄR I. CARLIN

N:r 1

Till

F. S. S. S. H:s medlemmar.

Föreningen har härmed äran tillsända Eder tidskrittens första häfte för år 1925. Tyvärr har det på grund av en mängd orsaker varit styrelsen omöjligt att under föregående år utgiva tidskriften i den omfattning, som ursprungligen var planerat. Styrelsen hyser emellertid den bestämda förhoppningen att under innevarande år kunna låta tidskriften utkomma icke blott mera regelbundet utan även väsentligt oftare än hitintills. Det skall alltid ligga redaktionen varmt om hjärtat att söka tillgodose samtliga de intressen, som falla inom föreningens verksamhetsstält. I överensstämmelse härmed skall styrelsen i största möjliga mån söka åstadkomma ett mera intimt samarbete mellan representanterna för dressyr- och avelsintressena, samtidigt som den skall låta sig angeläget vara att söka livlig och intim kontakt med de nya skyddshundsorganisationerna. Styrelsen kommer vidare att på allt sätt söka sprida intresset för våra skyddshundar bl. a. genom anordnandet av klubbattnar, till vilka vi hoppas kunna förvärva en del framstående kennelmän som föredragshållare. Slutligen skall styrelsen på allvar upptaga en ännu så länge tämligen styvmoderligt behandlad, men ytterst behjärtansvärd och viktig gren av sin verksamhet, nämligen utbildningen av sanitets- och blindhundar.

Styrelsen tillåter sig till sist att uttala den förhoppningen att alla skyddshundsvänner, var och en i sin stad, måtte verka för skyddshundssaken genom anskaffandet av nya medlemmar. Ju flera skuldror vårt arbete vilar på, desto säkrare blir framgången. Det är fåtänget att tro, att styrelsen, den må inom sig rymma aldrig så dugande män, ensam skall kunna föra vår sak framåt. Betänken, att liksom i krig, den enkle mannen i ledet har en mycket stor mission att fylla, så har även var och en medlem betydelse för den lyckliga utgången av våra strävanden. Ingen får undandraga sig ansvaret. Alla måste vi förena våra krafter i och för frambringandet av hundstammar, vilka såväl genom sin exteriör som genom sina brukshundsegenskaper skola bära levande vittnesbörd om mänsklig initiativrikedom och mänsklig skaparkraft.

STYRELSEN.

KRING ÅRSSKIFTET.

Av *I. Carlin.*

Det gångna året har varit fyllt av händelserika dagar och spänningsfulla moment. Den svenska skyddshundsrelsens tämligen spröda kropp har genomgått en kris, som visserligen lämnat allvarliga spår efter sig, men som burit vittne om denna organismens seghet, dess vilje- och motståndskraft. Aldrig till förne har väl sådana påfrestningar inverkat på någon svensk kynologisk organisation som de F. S. S. S. H. måst uthärda under 1924. Hela det tilländalupna solvarvet har varit en enda vild häxdans av idéer, åsikter, meningsskiljaktigheter, personligt agg, banala prestigefrågor och meningslösa positioner. Allt detta, framkallat av separatistiska strävanden av olika slag, har till den grad upprört sinnena, att det säkerligen måste förflyta en ganska lång tidrymd innan samtliga spår efter stormilarne försvunnit. Och mitt i bränningarne seglade den gamla farkosten, vars för pryddes med de gyllene initialerna F. S. S. S. H. Det gällde att få skeppet lyckligt i hamn, svallvågor och undervattenskar till trots. Och det lyckades även, tack vare besättningens vakenhet och uthållighet samt kaptenens säkra grepp om rodet.

Då år 1924 ingick stodo tvänne läger emot varandra, nämligen Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden samt den nybildade Skyddshundsklubben. Förhandlingarne dem emellan hade, trots välvilligt understöd från Svenska Kennelklubben resp. dess Hr Vice Ordförande Bankdirektör *Hedenlund*, ej lett till åsyftat resultat, nämligen ett samgående mellan de båda sammanlutningarne. Då kom plötsligt, liksom en blix från klar himmel, meddelandet om att en ny skyddshundsorganisation ingivit sin associationsansökan till Svenska Kennelklubben, nämligen Schäferhundsföreningen. Knappt hade detta skett, förrän en ny överraskning tillkom. Ännu ett läger av intresserade för schäferhundar organiserade sig och sökte kort tid därefter association

med S. K. K. under namn av Svenska Schäferhundsklubben. Så hade alltså på en mycket kort tid schäferhundarne fått målsmän inom ej mindre än fyra sammanslutningar, nämligen F. S. S. S. H., Skyddshundsklubben, Sällskapshundsklubben samt slutligen de nyss nämnda specialklubbarne.

För F. S. S. S. H. uppställde sig då automatiskt den frågan: "Är det för schäferhundsaveln resp. det svenska kynologiska livet överhuvudtaget nyttigt med denna starka produktion av specialklubbar inom ramen för det verksamhetsområde som F. S. S. S. H. gjort till sitt?" Frågan måste obetingat besvaras med nej, ity att man givetvis bl. a. måste räkna med att även specialklubbar för de övriga av F. S. S. S. H. omfattade raserna snart nog skulle komma att bildas — Svenska Rottweilerklubben fanns f. ö. redan. Styrelsen för F. S. S. S. H. tillsatte då en kommitté, med uppgift att söka uppnå samförstånd mellan i första hand de båda schäferhundsorganisationerna samt dessutom inkomma med förslag till omorganisation av F. S. S. S. H. Denna senare uppgift hade sin grund i en inom styrelsen framsprungnen önskan om ett varaktigt och intimt samarbete mellan F. S. S. S. H. och de ev. tillkommande nya skyddshundsorganisationerna.

Det av kommitterade utarbetade förslaget till ändring av F. S. S. S. H:s stadgar voro av nedanstående lydelse:

§ 3.

Föreningen är organiserad på en centralstyrelse och lika många sektioner som det antal hundraser den omfattar. Dessa sektioner hava till sin huvudsakliga uppgift att verka för höjandet av aveln de till föreningen hörande raserna och skola till centralstyrelsen göra de framställningar som på grund härav kunna anses nödvändiga. I spetsen för varje sektion står en nämnd bestående av trenne föreningsmedlemmar av vilka den ene utses av centralstyrelsen bland dess ledamöter och tillika är nämndens sammankallande ledamot och ordförande. Sektionerna äga ej rätt att anordna utställning, tävling eller utgiva tidskrift. Så snart dylik sektion anser sig hava vunnit tillräckligt stor omfattning må sektionen ombildas till en självständig special klubb enligt de grunder som angivas i § 4 och gör centralstyrelsen framställning härom till styrelsen för S. K. K.

§ 4.

De ur F. S. S. S. H. bildade specialklubbarna samarbeta med moderklubben enligt följande bestämmelser:

1. Officiella tävlingar och dressyrkurser få endast anordnas av F. S. S. S. H.

2. Varje organisation äger rätt att ensam eller i förening med någon av de andra anordna officiell utställning. Avhålls utställningen i gemensamt för F. S. S. S. H. och någon eller några av specialklubbarna ordnas utställningens ekonomi enligt centralstyrelsens beslut.

3. F. S. S. S. H. utger en tidskrift som är gemensam för föreningen och samtliga specialklubbar. Dessa äga rätt att till självkostnadspris få sig tilldelade det antal exemplar de önska, samt att i mån av utrymme få sina intressen tillgodosedda i tidskriften. Förutom redaktör för tidskriften skall finnas en redaktionskommitté i vilken samtliga specialklubbar skola vara representerade med vardera en medlem. Specialklubb äger att själv utgiva och desslikes bekosta specialnummer av tidskriften.

4. Medlemskap i F. S. S. S. H. medför ej i och för sig dylikt i specialklubb och vice versa.

5. Varje specialklubb är i F. S. S. S. H:s centralstyrelse representerad med tvenne ledamöter, vilka utses av respektive specialklubbs styrelse.

6. Specialklubb äger att till centralstyrelsen inkomma med förslag till domare och ledare vid utställningar, tävlingar och dressyrkurser som anordnas av F. S. S. S. H. skolande dessa förslag av centralstyrelsen för F. S. S. S. H. i möjligaste mån följas. Anordnar specialklubb utställning tillsammans med F. S. S. S. H. bestämmer klubben själv sina domare.

§ 10.

Bestående av 12 medlemmar av vilka varje enligt § 4 med F. S. S. S. H. samarbetande klubb utser vardera två stycken.

§ 12.

(Nytt moment).

Ändring av dessa stadgar i vad mån det rör samarbetet mellan F. S. S. S. H. och specialklubbarna kan ej ske annat än genom samstämt beslut av minst tre av ifrågavarande organisationer enligt respektive organisationers för stadgeändring stipulerade bestämmelser.

Under kommittéarbetets gång visade det sig emellertid nödvändigt att utvidga kommitténs verksamhet. Från intresserat håll hade nämligen framförts önskvärdheten av att även söka vinna Skyddshundsklubben för enhetstanken. Kommitterade, som visserligen saknade befoget att taga ett dylikt initiativ, ansågo emellertid, att om även Skyddshundsklubben skulle kunna fås att lämna sin oppositionsståndpunkt och förena sig med F. S. S. S. H. detta givetvis i sig självt borde innebära en så betydande vinst, att i varje fall ett försök till enande kunde och bordé göras. Samtidigt visade det sig i enlighet med det av kommitterade framlagda förslaget, nödvändigt att söka kontakt även med den förut befintliga Rottweilerklubben. Skyddshundsklubbens styrelse förklarade sig vilja inför sin klubb tillstyrka, att klubben skulle förena sina öden med F. S. S. S. H:s under förutsättning, att trenne ledamöter från förutnämnda styrelse invaldes i styrelsen för F. S. S. S. H. Från Rottweilerklubben erhöles meddelande om att den i princip gillade det framlagda förslaget till samgående, men att man önskade diskutera detaljfrågorna. I stort sett kunde man sålunda anse att dessa båda organisationer voro vunna för enhetstanken. På F. S. S. S. H:s årsmöte sislidne 24 maj uttalade föreningen sin sympati för kommitterades förslag och skulle de av detsamma nödvändiggjorda förändringarne komma att ske, då tillfälle enl. stadgarne yppade sig, d. v. s. vid det kommande årsmötet i december månad samma år.

Så stodo sakerna alltså när sommaren bröt in. Något närmande mellan de båda schäferhundssammanslutningarne hade visserligen ägt rum, men ännu återstodo många stridiga punkter. Det nu allmänna semesterfirandet lade dock hinder i vägen för ytterligare förhandlingar, vadan dessa uppskötos till hösten. I september höllos nya överläggningar, vilka dock ej förde de olika parterna närmare varandra. På grund av att styrelsen för F. S. S. S. H. vid ett vid denna tidpunkt hållet sammanträde intog en diametralt motsatt hållning gent mot kommitterade mot vad den vid majsammanträdet intagit, ställde kommitténs ordförande sin plats till styrelsens förfogande. Händelserna utvecklade sig nu i snabb följd. Visserligen hade representanter för schäferhundsorganisationerna ännu några konferenser med varandra, men ledde

dessa åsikterna långt ifrån närmare utan fastmer fjärrmare varandra. Slutligen företogs på initiativ av F. S. S. S. H., ett medlingsförsök från S. K. K:s sida, vilket försök likväl helt och hållet misslyckades. I början av december erhöll Schäferhundsklubben association och Schäferhundsföreningen lämnades åt sitt öde.

Medan förlikningsförhandlingarne ännu pågingo mellan Schäferhundsintressenterna uppkommo emellertid ett par nya constellationer på skyddshundsfiramentet, nämligen tvänne nystartade specialklubbar, en för dobermannpinscher och en för collie.

Så har alltså det befarade, man vore böjd att säga, det oundvikliga, inträffat. Så gott som samtliga de raser, som F. S. S. S. H. omfattar, ha nu fått sina egna målsmän, och det är väl endast en tidsfråga, när även specialklubb för airedaleterrier bildas.

Det gamla lägret har sålunda uppdelats, och runt omkring detsamma resas förhoppningarnes vita tältbyggnader av unga kraftiga armar. Men separationen är dock ej fullständig. Visserligen röjes nu nya vägar och plöjes nya fält för skyddshundsrörelsen, men samtligas strävanden divergera ej utan löpa fastmer parallellt med varandra. Och icke nog härmed! De nya organisationerna äro i viss mån endast att betrakta såsom organ för den gamla föreningen. De hava nämligen ingen rätt till dressyrdetaljen och allt vad därmed sammanhänger. På detta sätt har den av kommitterade föreslagna omorganisationen i modifierad form till sist likväl vunnit burskap. F. S. S. S. H. ensam har rätt att anordna tävlingar och dressyrkurser, under det att specialklubbarne huvudsakligen äro att betrakta såsom organ för avelsarbetet.

En decentralisation av föreliggande slag måste uteslutande betraktas såsom en fördel och under inga förhållanden stämplas såsom en spricka i den gamla organisationen, ett börjande sönderfall. Genom den position F. S. S. S. H. numera intar har den visserligen såväl vunnit som förlorat. Förlusten är likväl endast skenbar och måste i grund och botten betraktas såsom vinst. Specialklubbarne hava nämligen på sina skuldror fått överlastat en del arbete, som förskaffar F. S. S. S. H. mera rörelsefrihet

och bättre andrum, samtidigt som vi numera i större utsträckning än vad som förut varit fallet kunna ägna oss åt den verksamhet, som egentligen varit det ledande motivet vid föreningens bildande, nämligen dressyren i dess olika former. Genom att ägna största uppmärksamheten häråt samtidigt som möjligheter finnes att vidmakthålla och befordra intresset för de rena avelsfrågorna från ett högre och bredare plan kommer F. S. S. S. H. i framtiden säkerligen att i avsevärt högre grad än förr att kunna fylla de fordringar, som med rätta kunna ställas på densamma.

Under dessa auspicer gryr det nya året, och ingen vet vad kommande dagar bära i sitt sköte. På himlen fara ännu resterna av ovädersmolnen, men här och där lyser det blåa valvet fram, från vilket snart — det hoppas vi innerligt — glömskans och endräktens sol skall lysa. Vi våga hoppas, att de krafter, som hittills stått hindrande i vägen för ett stort och omfattande samarbete, skola förbytas i enighetens starka länkar, som skola förena oss alla i samma strävanden mot samma mål: förädling av våra hundar till mänsklighetens fromma. Ett dylikt verk kan endast resas på osjälviskhetens och det ömsesidiga förtroendets fasta mark. Våra hundars väsen mana oss ock alla till ett arbete, vars drivjädtrar äro tillit, självuppoftning, opersonlighet och tillgivenhet. Må vi människor betänka detta, när vi gå att handla å våra fyrbenta följeslagares vägnar. Göra vi detta, då kommer arbetet för och med våra hundar att gå i glädjens och framgångens tecken. Må därför det nya året startas i samförståndets anda och må vi alla hoppas att vår förening utgått ur det gamla året med en skara medlemmar, vars sinnen äro stämda i samma tonarter och vars enda önskningar äro föreningens bästa. Och under dessa förhoppningar tillönska vi Eder alla

ETT GOTT NYTT ÅR!

F. S. S. S. H:s UTSTÄLLNING OKT. 1924.

PRISDOMAREBERÄTTELSE.

AIRDALETERRIER.

A. *Hundar.*

N:r 1. *Jack.* God kropp, bra ben och fötter men för öronen illa. Väl stor pannavsats och kort nosparti. Utmärkt hårrem. 1:sta pris i ungdoms- och öppen klass samt 2:dra pris segrarklass.

N:r 2. *Teddy.* Mycket väl hopkommen, bra ben och fötter, bra rygg, utmärkt ställ. Bra hårrem. Något för stora öron. 1:sta pris ungdomsklass.

B. *Tikar.*

N:r 3. *Jutta av Christensen.* För liten och spinkig. Ljusa ögon. Något stuplänt. 2:dra pris i ungdoms- och 3:dje pris i öppen klass.

N:r 4. *Batseba av Cara.* En i alla avseenden utmärkt tik med charmant exteriör. Bra och välskött hårrem.

Till min ringsekreterare Herr T. Hellström beder jag få uttala mitt tack för god hjälp.

Stockholm i oktober 1924.

Jos. Th. Östling.

BOXER.

Undertecknad får härmed lämna prisdomarberättelse över Deutscher Boxer, utställda vid Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens utställning i Stockholm den 11—12 oktober 1924. Gruppen bestod endast av sju hundar, varav, på tvenne undantag när, inga voro representanter för eliten av den boxerstam, som nu finnes inom landet. Samtliga hundar voro välskötta och i god kondition, vittnande om god utfordring och lämplig motion. *Silvas Buster II* vill jag rekommendera till prövning

inom aveln, då det är en hund med god härstamning och exteriöra egenskaper, vilka senare äro att förmoda skola nedärvas på avkomman.

A. *Hundar.*

N:r 5. *Cæsar Agricola 120 X.* Kraftig hund med prima underrede, kort muskulös rygg, mörka, vackra ögon, groft huvud och ej tillräckligt torrt. 2:dra pris öppen klass, 3:dje pris segrarklass.

N:r 6. *Herr av Christensen.* Goda fötter bra färg, torrt huvud, kort nos, stupande kors, lös i bogarne. 2:dra pris öppen klass.

N:r 7. *Schoas Buster II.* Bra torrt huvud, vackra mörka ögon, vacker kort rygg, benställning och fötter, vacker färg, anlag till pannfåra. 1:sta pris öppen klass. 1:sta pris segrarklass. Hederspris.

N:r 8. *Solon-Agricola 369 X.* Kraftig hund med gott underrede, prima trampdynor, bra hals, rygg och kors, torrare huvud än kullbrodern Cæsar, men med något för ljusa ögon. 2:dra pris segrarklass.

B. *Tikar.*

N:r 9. *Carrie.* Torr, rätt tilltalande tik, huvudet mellan öronen något för brett, kort nos i förhållande till avståndet: nosspets-nackknöl. 1:sta pris öppen klass, 3:dje pris segrarklass.

N:r 10. *Bobbi Agricola 50 X.* Elegant, torr, muskulös och synnerligen välskött tik, som är att hoppas, att ägaren tillvaratager för boxaraveln. 1:sta pris segrarklass och hederspris.

N:r 74. Huvud utan anmärkningsvärda fel, tilltalande kropp och bra benställning, fötterna kunde varit bättre slutna. 1:sta öppen klass, 2:dra pris segrarklas.

Ericssberg, Katrineholm den 18 oktober 1924.

Nils Boman.

COLLIE.

Om vid Föreningen Svenska Skydds- och sjukvårdshundens utställning 1924 utställda hundar av Collie-ras har jag gjort följande anteckningar.

A. *Hundar.*

N:r 11. *Toy av Betsede.* Ägare: Tjänsteman Karl Söderberg, Stockholm. Huvudet något kort och med för mycket markerat stop, öron för slappa, ögon goda, litet överbett. Tassar för lösa och litet kohas på ena bakbenet. Bål och resning mycket goda och verkade hunden trots sina fel flott och trevlig. 3:dje pris öppen klass.

N:r 12. *Mr. Flirt.* Ägare: Köpman C. G. Lendin, Stockholm. Mr Flirt är en hund av utmärkt brukhundstyp, kraftig och muskulös med klanderfria extremiteter och fin kropp. Huvudets linjer rätt goda, men övergången mellan panna och nos önskas mindre markerad. Ögon goda, men öronen för slappa. 2:dra pris segrarklass.

N:r 65. *Buch.* Ägare: Herr Viktor Strömberg, Huvudsta. Buch är en hund med mycket goda linjer och detaljer. Av någon anledning — sjukdom? — var hunden totalt nere. Muskelfattig i högsta grad var han ingalunda i humör att visa upp sig, och öronen, som jag sedan 1922 års utställning minnes som fina, vägrade han absolut att visa. Blir den hunden satt i god kondition torde han vara att räkna med. 4:de pris segrarklass.

N:r 73. *Lad.* Ägare: Redaktör Torsten Kamp, Stockholm. Lad är onekligen en flott och elegant uppenbarelse. Fel: öron för stora och för breda vid basen och kroppen för flat. Litet mera välvda revben och mera massa över manken, så vore hundens värde än större. 3:dje pris segrarklass.

N:r 77. *Jerry av Three Colours.* Ägare: Herr Folke Hjortsberg, Stockholm. En ovanligt vacker hund. Rörande bål, extremiteter, päls och allmänt intryck, står den hunden idealet nära. Huvudets linjer rätt goda och ögonen vackra, men öronen fortfarande hundens svaga punkt. 1:sta pris öppen klass, 1:sta pris segrarklass. Hederspris.

B. *Tikar.*

N:r 13. *Clary.* Ägare: Redaktör Georg R. Tjus, Stockholm. Huvudet kunde önskas något längre, ögon goda, bett och tänder bra. Öronen finfina. Bål, ben och svans bra. Tassarnas form bra, men verkade de lösa. Halsen för kort. Tiken har sina fina

öron, de enda riktigt bra, som fanns på utställningen, att tacka för sin upphöjelse. 1:sta pris öppen klass, 2:dra pris segrarklass.

N:r 14. *Bessie*. Ägare: Köpman C. G. Lendin, Stockholm. Huvudet kunde önskas längre, men har mycket goda linjer med små, väl formade och rätt färgade ögon. Bål, ben och svans prima. Halsen ville jag ha längre och så sitta öronen för lågt och äro slappa. 1:sta pris segrarklass och hederspris.

Som totalomdöme om utställda collies kan sägas, att så gott som samtliga voro välkroppade med god resning och av mycket god brukshundstyp.

I fråga om huvudets ädla linjer äro vi dock ingalunda framme vid målet, och öronen, min stora sorg, måste vi arbeta på att förbättra.

Att så få collies deltog i Föreningens tävlingar som Skydds- och Sjukvårdshundar få vi hoppas vara en tillfällig företeelse. Jag vet, att stort intresse förefinnes och att dressyrarbete bedrives.

Till min ringsekreterare, direktör Herrlin, mycken tack.

Norrköping i november 1924.

Ossian Carlsson.

DOBERMANNPINSCHER.

N:r 15. *Villtorps Bouzo*. Utmärkt trevlig ungdom med mycken ädelhet, kvadratisk, bra rygg, strama och bra ben, tänderna bra; nospartiet kunde möjligen vara bättre utfyllt. Tecken ej rena. 1:sta pris i ungd. och öppen klass, 2:dra pris i segrarklass. F. S. S. S. H:s hederspris.

N:r 16. *Villtorps Gruff*. Kraftigt byggd hund med ädelhet, hårrem mycket bra; mörka, vackra ögon; bakhuvudet något tungt, frambenens stramhet saknas ännu, står något fransyskt, tassarna väl välvda, men glesa. 1:sta pris i ungd. och öppen klass. Efter mycken tvekan 3:dje pris i segrarklass.

N:r 17. *Fly från Boiro*. Viss ädelhet finnes, bra bröstdjup och rätt så bra huvud, nosen dock kort och något tunn, den strama hållningen saknas, för fet, bröstet för brett, står ej bra fram, vänder ut armbågarna något, väl svaga mellanfötter. 2:dra pris i öppen klass.

N:r 18. *Gentleman Jim av Lillbo*. Liten, trevlig, kvadratisk hund med gott helhetsintryck, bra rygg och bröstdjup, rätt så bra huvud, dock nosen något infallen under ögonen och kinderna väl tjocka, bra ögon, hunden väl liten och tunn, för kort hals, bakbenen ej tillräckligt vinklade, mjuka tassar. Gott 2:dra pris i öppen klass.

N:r 19. *Slabben*. Bra kroppsbyggnad, kraftiga ben, bra ögon, ej tillräcklig ädelhet, väl tjocka kinder, ljusa tecken, välvda men glesa tassar. 2:dra pris i öppen klass.

Champion Krimhilde von Niebelungenhort och Björkhaga Murky.
Ägare: Fru Aja Linden, Halmstad.

N:r 20. *Villtorps Arno*. Fortfarande en utmärkt hund med mycket gott helhetsintryck och mycken ädelhet. Hans påfallande förtjänster äro fortfarande framträdande boghöjd, väl utfyllt nosförtjänster äro framträdande boghöjd, väl utfyllt nosparti och väl vinklade bakben, utmärkta tänder. 1:sta pris i öppen klass, segrarklass och brukshundsklass. F. S. S. S. H:s hederspris såväl i segrarklass som brukshundsklass.

N:r 21. *Apach*. Kraftig hund med kraftiga ben och bra tassar, för fet, väl lång rygg, bröstdjupet och bakbenens vinkling kunde vara bättre, huvudet väl tungt. 2:dra pris i brukshundsklass.

B. *Tikar.*

N:r 22. *Silva*. Bra kroppsbyggnad, ben rätt så bra, rena tecken, bra ögon, för kort nos, kinderna för tjocka. Helhetsintrycket kunde giva mer ädelhet. 1:sta pris i ungdomsklass.

N:r 23. *Villtorps Jäntan*. Uteblev.

N:r 66. *Villtorps Sicken*. Ädel, vacker tik, ryggen kanske väl lång, bra bröstdjup, långt vackert huvud, kraftiga, bra ben och väl vinklade, väl lång rygg, vackert mörkbruna tecken men ej rena, (stora sotfläckar), bra ögon, tassarna för mjuka och glesa. 1:sta pris i ungdomsklass, 1:sta pris i öppen klass, 3:dje pris i segrarklass.

N:r 24. *Villtorps Bonnie*. Mycket ädelt helhetsintryck, bra kroppsbyggnad, bra ben (väl vinklade), vackert långt huvud med väl utfyllt nosparti, vacker hals, välvda men väl glesa tassar, ögonen något för ljusa, tecknen ej fullt rena. 1:sta pris i öppen klass, 2:dra pris i segrarklass. F. S. S. S. H:s hederspris.

N:r 25. *Villtorps Eddie*. Uteblev.

N:r 26. *Villtorps Tiri Tiri*. Synnerligen ädel, nätt tik, bra kroppsbyggnad med vackra linjer, bra bröstdjup, väl vinklade bakben, bra hårrem och tänder, välvda tassar, långt vackert huvud, rena tecken. Mörkare ögonfärg önskvärd. 1:sta pris i öppen klass, 1:sta pris i segrarklass, Doktor K. A. Fris' hederspris.

De i parklass anmälda tvenne hundarna n:r 15 *Villtorps Bouzo* och *Champion Villtorps Arno* voro ett par synnerligen jämna, ädla och vackra djur. 1:sta pris.

I uppfödareklass voro anmälda och uppvisades i ringen n:r 15, 16, 20, 24, 26 och 66; en ovanligt vacker och jämn grupp, som jag med nöje tillerkände 1:sta pris och S. K. K:s hederspris.

Till min ringsekreterare, löjtnant Sten Lundberg, fram bäres mitt tack.

Stockholm den 27 oktober 1924.

Carl Gyllenhammar.

Förste Brandkapten.

T. f. v. Brandchef.

ROTTWEILER.

På undertecknads lott hade fallit bedömningen av rottweiler å föreningens utställning innevarande höst. I hållande regn försigick prisbedömningen, vilket ju alltid menligt inverkar på hundarnas uppvisande i ringen. Jag fick vid denna utställning som prisdomare tillfälle konstatera, vad jag vid tidigare utställningar bemärkt, nämligen att vår rottweileravel tyvärr på sistone visat tillbakagång i kvalitativt hänseende. Under avhållna utställningar under föregående och innevarande år hava på ett par undantag när de yngre hundarna icke uppfyllt några högre anspråk, utan hava alltfört äldre hundar gått i toppen. Trots nuvarande förhållanden misströstar jag emellertid ej betr. vår rottweileravel, ty att densamma på sistone varit mindre lyckad är nog i första hand beroende därpå, att de tikar, som använts i aveltjänst, varit olämpliga. *Champion Arbo Toriwerk* har visat sig i stort sett åtminstone vara i besittning av god nedärvningsförmåga, under det att en del av de senaste årens avelstikar uppvisat rakt motsatt förhållande. Det finnes emellertid riktigt goda Arbo-döttrar, och bliva blott dessa parade med god urskilning, så torde all anledning förefinnas att förvänta gott resultat. Antalet rottweiler å denna utställning var tio, och följa här nedan mina anteckningar betr. de olika hundarna.

A. *Hundar.*

N:r 27. *Berlis-Barro*, en vacker hund med stram rygg, goda muskler, bra huvud och vacker rostbrun teckning. Fel: för ljusa ögon samt för stora öron. Den mest bidragande orsaken till att denna hund ej placerade sig ett pinnhål högre i segrarklass var hans rätt så stora vita fläck i bringan. 1:sta pris öppen klass, 3:dje pris segrarklass.

N:r 28. *Karo*. Denna hund uppvisades tyvärr för fet. Bortsett härifrån är hunden synnerligen kraftig med stor massa, ja, t. o. m. för stor. Huvudet vackert, ögonen en aning för ljusa och öronen i största laget. Bakbenen kunde vara bättre vinklade. 1:sta pris öppen och svagt 2:dra pris segrarklass.

N:r 29. *Rex* gjorde icke något gott helhetsintryck. Det bästa på hunden var hans huvud, som var rätt så vackert. Bakbenen

voro stela med ty åtföljande överbyggnad och ryggen verkade svag. Svagt 2:dra pris öppen klass.

N:r 30. Norske champion *Aspnäs Björn* är en känd hund från såväl utställningar som tävlingar. Han är en synnerligen svårbedömd hund på grund av hans i en del avseenden utomordentliga egenskaper såsom hans kvadratiske, muskulösa vackra kropp, väl vinklade och rätt ställda bakben och vackra huvud, men å andra sidan behäftad med en del fel såsom felaktig fotställning fram, för stora öron och för ljusa teckningar. Bortsett från att han ensam tävlade i brukshundsklass erhöll han utan tvekan sitt första pris och hederspris.

N:r 31. *Champion Aspnäs Klang*, liksom ovannämnda Björn känd från senaste årens utställningar. Klang gör ett synnerligen gott totalintryck och torde väl med undantag kanske av fadern *Champion Arbo Torfwerk* vara vår förnämsta representant av hundarna i sin ras. Han äger rottweilerns massa men på samma gång en ädelhet, som man tyvärr sällan får se. Mycket vackra rostbruna teckningar. Hans fel äro: stopet en aning för stort, ögonen något för ljusa samt att de väl vinklade bakbenen ibland fördes något kohasigt utan att dock synas menligt inverka på hans rörelser. 1:sta pris segrarklass och hederspris.

B. Tikar.

N:r 32. *Berlis-Bessye* visade sig vara en rätt liten tik med goda rörelser. Hennes största förtjänst var god benställning med särskilt väl vinklade bakben. Fel: för stora öron, något svankryggig samt för ljusa ögon. 1:sta pris ungd. klass, svagt 2:dra pris öppen klass.

N:r 33. *Hammarbys Florry* verkade ej ädel och hade inga i ögonen fallande större förtänster. Bakbenen voro för stela, felaktig öronställning samt för ljusa teckningar voro de mest framträdande felen. Mycket svagt 2:dra pris öppen klass.

N:r 34. *Sappo* var ingen oäven tik, utan att dock kunna räknas till de förstklassiga. Kroppen kvadratisk och bra, ehuru väl alldeles för fet. Rätt bra huvud, vars goda intryck dock stordes av för ljusa ögon. Betecknande för tikarnas kvalitét å denna ut-

ställning är, att denna tik var utställningens bästa. 1:sta pris öppen och 2:dra pris segrarklass.

För N:r 35 *Zenta* har jag antecknat för lång nos, något krumrygg samt fel öronställning. Hennes förtjänster voro: vackra ögon, god benställning samt god muskulatur, sistnämnda vittnade om god träning. 2:dra pris öppen klass.

N:r 36. *Rydebos-Marry* liten tik med även i förhållande till kroppen för litet huvud, som därtill är något för platt. Kroppen väl kvadratisk med god muskulatur, bakbenen för stela. Dåliga och suddiga teckningar, där de icke alldeles saknades. Synnerligen trevligt temperament. 1:sta pris brukshundsklass och hederspris.

N:r 78. *Liesel* hade ett i förhållande till kroppen proportionerligt och mycket bra huvud med vackra, mörka ögon. Öronen små och bra, ehuru de fördes för mycket tillbaka. Frambenens ställning god, tassarna väl slutna. Ryggen lagom lång, ehuru svank, vilket särskilt framträdde nu efter hennes valpning. Hennes sämsta parti är bakdelen med bl. a. för stela ben. Tecknen för ljusa. Totalintrycket av tiken är dock icke oävet och berättigade henne till godkänd i typklass, där hon var utställd.

Till min ringsekreterare herr T. Hellström mycken tack för vänlig hjälp i ringen.

Stockholm i oktober 1924.

Gösta Wahlstedt.

TYSKA SCHÄFER.

A. *Hundar.*

1. *Typklass.*

37. Efter ingående granskning beslöt jag att icke godkänna denna hund. Då fullständiga härstammingsuppgifter saknas, måste man nämligen vara ytterst försiktig för att icke behöva riskera få in främmande blod i rasen, och exteriören av denna hund bar icke schäferhundens typiska rastecken i sådan grad, att tveksamhet kunde anses utesluten. Tvärtom anser jag icke osannolikt, att hunden kan vara en korsningsprodukt av schäferhund och spets.

2. Ungdomsklass.

38. En ej oäven unghund med rätt goda rörelser men väl stor för sin ålder.

39. Fattades.

40. Stela bakben, överbyggd, framstiget ganska gott men påskjutningen sämre, gott schäferhundshumör.

41. Utmärkta tänder, utmärkta muskler, i det hela en god och väl avvägd hund med förstklassiga rörelser, tyvärr skygg.

Lizzie, Tuttsy, Sjoa, Aia efter Dempsey av Espermoen u. Stumpan.
Fotograf Oscar Norberg uppfödare.

42. Goda muskler, stela raka bakben, kort i ryggen, förstklassigt humör.

43. Goda muskler, men kobent, överbyggd och ful kropp.

44. För liten, stela rörelser, kohasig, gott humör.

3. Öppen klass.

45. Stark och kraftig hund med typiskt uttryck och utmärkt humör. Bakbenen otillräckligt vinklade och ryggen för kort.

46. Ganska goda proportioner och väl ställda ben. Hunden verkar emellertid tunn och degenerad samt saknar humör.

47. Goda muskler, korrekt ställda ben, gott schäferhundsuttryck. Framstiget gott, påskjutningen kunde vara bättre. Humöret utmärkt.

48. Oädelt huvud. För lågt ställd. Vinklar och rörelser utmärkta. Humöret förklassigt. Bogbladen, särskilt det högra, ej tillräckligt fasta.

49. Kohasig och stel i bakkroppen. Tandbyggnaden klen, och oregelmässig med bruna, belagda, förkrympta tänder.

50. Denna hund visade sig fortfarande hava utvecklats till sin fördel. Ryggen är mindre svank än förut, och rörelserna bli va bättre och bättre, så att hunden i trav kan uppvisas som en verklig mönsterhund.

51. Otillräckligt vinklad, trippande gång, underbett.

52. Bålen alldeles för tung och grov i förhållande till benen. Rörelserna i följd härav bundna och tunga.

67. Denna hund har märkbart utvecklat sig till sin fördel, uppenbarligen i följd av kraftig motionering under sommarmånaderna. Kvar står dock att hunden är otillräckligt vinklad och för kort i ryggen. Hans förnämliga framkropp med det vackra huvudet och det karska humöret tala däremot till hans förmån.

4. Brukshundsklass.

I denna klass satt jag utan tvekan N:r 53 *Tell av Gläntan* före N:r 54 *Tasso*. *Tasso* vinner visserligen med åren, och jag har aldrig sett honom så till sin fördel som denna gång. Han verkade dock något svank och överbyggd. *Tell* är ju såväl i fråga om exteriören som i fråga om brukshundsanlaget en av våra allra bästa hanhundar. Det är endast de något raka bakbenen och den därav föranledda otillräckliga påskjutningen som man måste beklaga.

5. Segrarklass.

I denna klass satte jag utan tvekan N:r 50 *Sultan* som etta. Tvåa blev N:r 67 *Brogårds Ajax*. Trea N:r 48 med hänsyn till det utmärkta, markvinnande steget. Fyra *Tell av Gläntan*.

6. Uppfödarklass.

I denna klass tävlade endast en grupp, fallen efter *Dempsey av Espermoen* undan *Stumpan* är verkligt god; och hade icke en

av de fyra hundarna varit skygg och härigenom stört det goda helhetsintrycket av de i övrigt skarpa, kraftiga och i exteriören tilltalande unghundarna, hade jag tilldelat gruppen ett första pris. Nu blev det endast andra.

Dempsey och *Stumpan* äro tydligen två kontrahenter, som passa för varandra, och man har rättighet för framtiden hoppas på goda avelsresultat av denna kombination. Detta bör observeras av vederbörande och fastslås såsom ett intressant sakförhållande, särskilt i betraktande därav, att kombinationen med *Dempsey* och *Stumpans* helsyster *Santa Nella* visat ett helt annat och sämre avelsresultat i två särskilda kullar.

Wretafors i december 1924.

Sigge Wettermark.

B. Tikar.

Jag har äran överlämna mina anteckningar från bedömningen av å Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens utställning i ridhuset vid Stadion i Stockholm den 11 och 12 oktober 1924 framförda schäfertikar. Eftersom jag vid nedskrivningen av mina anteckningar fortfarande saknar en utställningskatalog, kan jag icke stå den ärade läsaren till tjänst med de framförda tikarnas namn och andra data.

Såsom allmänt omdöme om utställningen — jag talar fortfarande om schäfertikarna — gäller, att den utgjorde en typisk blandning av gott och ont, en företeelse på våra utställningar som det för visso kräves mycket och energiskt arbete för att komma ifrån. Flera av de framförda tikarna hade också saklöst kunnat vara borta. För så vitt man inte kan anse, att de gjorde nytta som varnande exempel. I varje fall fördärvade de nu det goda intryck, som segrarklassen och ett par hundar vid sidan av denna ovedersägligen gjorde. Tyvärr ägde bedömningen rum under ett våldsamt regn, som till sist framtvang ringens inflyttning under tak.

Ungdomsklass.

Två tikar anmälda och framförda.

N:r 55. *Jerrie*. Proportionerlig byggnad. Lagom kraftig. Ganska goda rörelser. Bra humör. Trampar genom fram. 1 pris.

N:r 56. *Linbas Tessie*. Obetydlig men spinkig byggnad, stel fram och bak. Trampar genom något. Klämmer in svansen, då hon skall försvara.

Öppen klass.

N:r 57. *Dolly von Klückensee*. God proportionerlig byggnad, goda vinklar, därför också goda rörelser. Bra humör. Den bleka färgen förråder det alltför tjocka Kriminalpolizeiblodet. Trampar genom något fram. 1:sta pris.

N:r 58. *Dorritz*. Bra humör, men av totalt omöjlig exteriör. Stel fram och bak, överbyggd, svankig, hade därtill harfötter och angripna tänder.

N:r 59. *Hüxan*. God proportionerlig byggnad, bra bröst, goda vinklar och därför goda rörelser. Något osäker i uppträdandet, men besvarar dock anfall. 2:dra pris.

N:r 60. *Jazza*. Liten och tunn, med uppdragna flanker. Vinklarna äro stela och rörelserna därefter. Saknar schäferhundsuttryck.

N:r 61. *Lo-Lo Bees från Ottodahl*. Ädel och av goda proportioner. Något stel såväl fram som bak, men bättrar sig i rörelse. Vid uthållighetstrav börjar ryggen svanka. Ögonen äro i ljusaste laget. Tiken verkar loj, kanske tillfälligt. Hennes svar på anfall visar dock ett tillfredsställande humör. 1:sta pris.

N:r 62. *Nitsa*. Bra humör, men omöjlig exteriör. Överbyggd, stel fram och bak och rörelserna därefter.

N:r 63. *Sjoa*. Står brett och för lågt, stelt vinklad fram och bak, men blir bättre i rörelse. Bra humör. 3:dje pris.

N:r 64. *Tuttsy*. Kraftig tik, står brett och väl lågt. Vinklarna äro goda, särskilt fram. Rörelserna utmärkta. Bra humör, men för mycket hetsad av föraren-ägaren. 1:sta pris.

N:r 69. *Lissie*. Väl hög i förhållande till längden. Stelt vinklad, men bättrar sig påfallande i rörelse. Har långt efter humöret. 2:dra pris.

N:r 70. *Aia*. Kraftig tik med utmärkt bröst, goda vinklar och goda rörelser. Flankerna uppdragna, för hög svans. Humöret bra. 1:sta pris.

Segrarklass.

Ordningsföljden blev 57, 64 och 61. Någon motivering utöver vad som antecknats vid bedömningen i öppen klass torde icke behövas.

N:r 72. *Lo-Lo May* var anmäld i endast denna klass, men kom inte ifråga till pris. Hon är visserligen proportionerlig i byggnaden, men vinklarna äro stela och rörelserna trippande. Ringelsvansen bättrar inte anblicken.

Brukshundsklass.

N:r 64. Se ovan. 1:sta pris.

N:r 76. *Nyla*. Något spinkig, men proportionerlig. Den stela vinklingen ger trippande rörelse. På rygg och länd våghårig. 2:dra pris.

Bedömningen, vilken, såsom jag redan påpekat, ägde rum under de ogynnsammaste yttre omständigheter, blev trots allt ett verkligt nöje för mig tack vare ett oförtrutet och energiskt arbete av min förfarne ringsekreterare, Överkonstapel Johansson.

Söderhamn i nov. 1924.

P. Vernmark.

Apporterung över 185 cm. plank.

F.S.S.S.H:s HÖSTTÄVLAN ÅR 1924.

I *spårhundsklass* tävlade sex hundar.

N:r 1. *Collien Mister Flirt* misslyckades med spårningen och stövningen men ådagalade dock en viss villighet och arbetslust. Med intensiv träning torde man nog kunna åstadkomma bättre resultat. Vid apporteringen kastade han föremålet före avlämnandet och vid hoppen visade han sig osäker och otillräckligt tränad. Jag fäste mig emellertid vid den vackra blick, med vilken han betraktade sin förare.

N:r 7. *Lola*, dobermannpinscher, var en ovanligt piggt och tilltalande representant för sin ras. Att hon misslyckades i frispåret torde delvis haft sin grund däri, att spåret passerade en vägövergång. Hon gick nämligen båda gångerna rätt ända till vägen, men tappade där spåret. Även här, arbetsvillighet men bristande träning!

Vid gruppspåret gick hon orätt spår och skällde ej utan kommando.

I fritt följd vid sidan sackade hon efter för mycket. Vissa förhoppningar torde kunna knytas vid denna hund, om hon blir ordentligt genomtränad.

N:r 10. Schäferhunden *Nyla* ådagalade vid frispåret ett gott sök, kom dock åter en gång utan att medföra föremålet, men lyckades andra gången.

Linspåret klarade hon flott. Hennes skall hördes tydligt ända fram till domarna.

Gruppspåret misslyckades för *Nyla* liksom för de andra spårhundarna. *Nyla* gav skall på orätt person.

Vid sakstövningen gick hon rakt på det förlorade föremålet. varför man icke blev i tillfälle bedöma hennes sök.

Vid apporteringen över hinder visade hon det kloka omdömet att, sedan hon upptagit föremålet från marken, backa tillbaka några steg för att få den rätta satsen till språnget.

Tablå över resultatet vid F. S. S. S. H:s

H u n d e n s			M e d e l -						
N a m n	R a s *	F ö r a r e	A p p e l l ö v -						
			Linförighet	Platsliggande	Inkallande	Fritt vid sidan	Apportering	Hopp 120 cm.	Apporter. ö. 185 cm. plank

S K Y D D S H U N D S K L A S S E N

A. Segrarklass:		Högsta möjliga poäng		10	30	10	20	30	20	40	20
1. Tell av Gläntan ...	S	Herr P. Tufvesson ...	9	30	10	17	26	18	39	15	
2. Grönhagens Zenta	R	Herr M. Åkesson	9	22	9	18	29	19	40	15	
3. Ch. Aspnäs' Björn	R	Herr B. Dahlin	9	28	9	19	28	19	39	19	
4. Ch. Teddy	S	Herr J. Karlsson.....	8	30	9	17	27	17	37	20	
5. Goeben av Ottodal	S	Herr J. Hellgren	9	19	9	18	27	18	37	18	
6. Marry.....	R	Herr O. Aronsson.....	8	30	10	16	26	15	31	15	
B. Öppen klass:											
7. Letta	S	Herr S. Sund	8	17	8	18	25	12	0	20	
8. King	R	Herr F. E. Wallman...	6	0	7	14	22	13	13	15	
C. Ungdomsklass:											
9. Tuttsy	S	Herr C. A. Hedström	7	30	9	11	23	14	29	15	
10. Apache ..	D	Herr T. Tivander	8	30	9	13	24	14	23	12	
11. Villtorps Arno	D	Herr P. Tufvesson.....	9	30	9	18	25	17	36	0	

S P Å R H U N D S K L A S S E N

A. Segrarklass:		Högsta möjliga poäng		—	—	—	—	—	—	—
12. Nyla	S	Herr C. M. Mårtensson	8	30	9	14	25	13	31	13
13. Boj av Sjökuilla ...	S	Herr I. Berg	8	30	8	15	24	15	24	10
B. Ungdomsklass:										
14. Sjoa	S	Herr E. Skaar.....	9	5	9	17	27	12	36	0
15. Sola	D	Herr C. Andersson ...	8	25	9	15	26	18	31	15
16. Mr. Flirt	C	Herr C. G. Lendin ...	9	30	9	19	23	14	0	14

* C = Collie, D = Dobermannpinscher, R = Rottweiler, S = Schäfer.

tävlingar 7—8 Oktober 1924.

p o ä n g i:

ningar			Spårning			Mansdressyr													Summa summarum	P r i s
Vägra föda	Bevakning av föremål	S u m m a	Frispår 300 m.			S u m m a	Sakstövning	Vattenarbete	Stövning	Ståndskall	Transport	Försvär utan signal	Bevakning av figurant	Släppande av figurant	Skottfasthet	Slagfasthet	Återkallande	S u m m a		

40	40	260	50	—	—	50	60	30	40	30	40	30	40	40	40	40	40	40	340	740	
33	19	216	48	—	—	48	40	26	36	25	40	29	37	35	40	37	39	318	648	I	
37	37	235	43	—	—	43	40	29	36	28	38	29	38	33	40	34	25	301	648	II	
28	37	235	48	—	—	48	54	21	39	27	31	24	32	27	40	31	36	287	645	III	
37	31	233	25	—	—	25	54	27	39	30	40	29	40	25	40	40	20	303	642	IV	
36	39	230	43	—	—	43	50	29	37	29	40	27	35	33	39	28	0	268	620	V	
35	39	225	43	—	—	43	40	22	35	18	33	29	40	24	40	40	16	275	605	VI	
9	24	141	8	—	—	8	28	22	35	28	31	23	35	31	34	32	23	272	471	I	
0	29	119	42	—	—	42	20	21	33	26	24	24	31	25	33	33	0	229	431	II	
33	29	200	0	—	—	0	50	17	32	21	30	29	36	21	36	37	22	264	531	I	
32	0	165	43	—	—	43	38	21	29	17	28	24	25	27	27	24	23	225	491	II	
21	36	201	0	—	—	0	22	18	31	23	31	11	7	0	22	15	15	155	396	III	
			1000 m.	Linspår 1000 m.	500m. Stånd skall																
—	—	—	90	120	150	360	80	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	710		
32	39	214	69	120	0	189	69	25	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	497	I	
24	0	158	87	116	0	203	72	25	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	458	II	
7	0	122	30	108	0	138	64	24	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	348	I	
32	7	186	30	0	0	30	75	28	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	319	II	
35	0	153	0	0	0	0	27	21	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	201	III	

N:r 11. Schäferhunden *Sjöa*, gick frispåret alla tre gångerna, men återkom utan föremålet.

Linspåret klarades, men gruppspåret misslyckades.

I sakstövningen visade hon prov på ett energiskt sök.

Vid utförande av appellproven stördes intrycket av hundens tillfälliga hälsa. Hunden ådagalade emellertid en rent rörande tillgivenhet för sin ägare. Förhållandet mellan ägare och hund kan här tjäna som ett verkligt mönster, och jag upprepar här den komplimang, jag redan på övningsfältet riktade till ägaren för det utomordentligt sympatiska sätt, på vilket han uppträdde gent emot sin hund.

N:r 14. Schäferhunden *Boy*, klarade frispår och linspår flott och elegant, men misslyckades liksom alla kamraterna i gruppspåret.

Sakstövningen lyckades också bra.

Vid hopp över häck visade han sig tung och ovig och gick tillbaka över planket först efter att ha misslyckats två gånger.

I *skyddshundsklass* tävlade tio hundar.

N:r 2. Dobermannpinschern *Arno*, visade sig loj och ointresserad vid sakstövningen. Han gjorde däremot en synnerligen vacker bevakning av föremål, en prestation som vittnade om förarens, herr V. Tufvessons, framstående egenskaper som dresör. I figurantarbetet var hunden ej tillräckligt fast och skarp.

N:r 3. Dobermannpinschern *Apache*, hade i frispåret ett flott och bra sök men arbetade mera trögt vid sakstövningen.

I fritt följ vid sidan var han ej tillräckligt uppmärksam på förarens, utan gick med nosen i marken.

Vid hopp över planket vägrade han i återhoppet.

Figurantarbetet medelmåttigt.

N:r 4. Rottweilern *King*, lyckades bra med frispåret men misslyckades vid sakstövningen. Sökte villigt men för vidsträckt, så att han till slut avlägsnade sig från den anvisade platsen utan att finna föremålet.

Vid platsliggande reste han sig och gick.

I apportering var han maklig och vägrade en gång att hoppa tillbaka över häcken.

Vid bevakning av föremål visade han gott omdöme, tog föremålet i munnen och bar bort det.

Figurantarbetet medelmåttigt.

N:r 5. Schäferhunden *Tuttsy*, misslyckades i spåren men klarade sakstövningen briljant.

Vid häckhopp beräknade hon icke språnget på rätt sätt, och vid plankhoppet vägrade hon en gång vid återhoppet.

Vid bevakning av föremål var hon urilsken, men glömde i sitt upphetsade tillstånd bort föremålet.

Under figurantarbetet nafsade hon under transporten men klarade naturligtvis anfall, bevakning och förföljande med verklig schäferhundsbrío.

Med släppandet och återkallelsen var det sämre beställt, dock icke så alldeles galet.

N:r 6. Rottweilern *Marry*, lyckades bra med frispåret och klarade även sakstövningen, fastän det tog rätt lång tid.

Hunden verkade vid appellövningarna trög och maktig.

I figurantarbetet bet hon vid framkomsten till figuranten och skällde under transporten men var i de skarpa momenten tillräckligt framåt. Visade sig däremot obenägen att släppa och komma åter.

N:r 8. Rottweilern *Björn*, är ju en av våra mönsterhundar, på vilken Stockholmsarna kunna bygga en hel del i tävlan med Göteborgarna. Hundens bevakning av föremål var en mönsterprestation och utfördes i obundet tillstånd.

I figurantarbetet lade jag emellertid märke till att Björn vid ställande av den flyende figuranten icke bet med tillbörligt eftertryck men däremot nafsade under transporten. Om hunden blir mera tränad i figurantarbetet, torde han med den jämnhet han i övrigt redan besitter, bliva en av våra allra yppersta på tävlingsbanan.

N:r 9. Schäferhunden *Tell av Glüntan*, är också en av våra ljuspunkter. Hans spårarbete är ett av de mest omsorgsfullt utformade prestationer jag sett. Han börjar spåret med ett grundligt och långsamt zig-zag-sök för att sedan i den mån han blir säkrare öka farten och sluta med en verklig spurt.

I sakstövningen var han litet olustig men för övrigt utefter

hela linjen synnerligen jämn och god. Om man bortser från skall på kommando, bevakning av föremål och sakstövningen, förekommer i prisdomareprotokollen rörande denna hund icke någon lägre siffra än 8, och de flesta siffrorna äro 9 och 10.

N:r 12. Rottweilern *Senta*, är den tredje av Stockholmarnas elithundar. Vid frispåret presterade hon ett synnerligen gott sök, men visade däremot vid sakstövningen tendens att klibba för mycket vid föraren.

Vid platsliggandet brast det en smula i appellen.

Vid återkallelsen från figuranten var det också litet si och så. Skallet kunde vara något bättre. Annars är det mest 9:or och 10:or utefter hela linjen.

N:r 13. Schäferhunden *Letta*, misslyckades i spåret. Var ej riktigt säker i appellen. Under transporten skällde hon, vid angreppet på figuranten saknades det energi. Man kan emellertid icke begära något gott resultat när man ser hur föraren behandlar sin hund. Jag hörde honom under övningen vid ett tillfälle yttra till hunden: "Håll käft din fan". Detta språk är icke det lämpligaste i förhållandet mellan hunden och hans ägare.

N:r 15. Schäferhunden *Goeben*, klarade spåret med elegans. Takten var dock väl hastig, rusande, och vid avlämnandet av föremålet tuggade hunden på detsamma. Vid sakstövningen var hunden till en början synnerligen pigg, men visade sig därefter klibba väl mycket vid föraren och arbetade ej riktigt självständigt. Fann dock föremålet efter 3 minuters arbete.

Vid platsliggandet brast det i appellen.

För övrigt ha vi här att göra med en jämn och god hund, som mestadels poängsattes med 9:or och 10:or över hela linjen. Dock blev det en nolla vid återkallelsen från figuranten.

Slutligen komma vi till N:r 16, schäferhunden *Teddy*, den glänsande stjärnan på Göteborgs firnament. Teddy misslyckades på spåret, gick från det rätta spåret in på ett sidospår och kom med orätt föremål. Lades ånyo på spåret och gick större delen av detsamma men kom tillbaka utan föremålet. Lades på spåret tredje gången, men vek ut.

I fritt följ vid sidan gick han med nosen i marken, och vid återkallelsen från figuranten klickade det en smula i appellen.

Eljest ha vi här att göra med en verkligt jämn och god mönsterhund, som kommer att förbliva Stockholmarnas farligaste konkurrent och sannolikt deras överman.

Och härmed ber jag till herrar meddomare, tävlingsledare och deltagare få framföra ett tack för en angenäm samvaro under kamratliga och gemytliga former.

Wretafors i oktober 1924.

Sigge Wettermark.

F. S. S. H:s 1:sta tävling om Spårhundshornet.

Den 14 sept. 1924 gick tävlingen om den s. k. Spårhundshornet för första gången av stapeln. Till att fylla domarnas ansvarsfulla värv hade denna gången utsetts polisman A. Nordström, Ingeniör B. Dahlin och undertecknad. De deltagande hundarnas antal var sju.

Som tävlingsplats användes Gärdet, vilket denna dag för de deltagande hundarnas näsor utgjorde en plats full av oöverbärande svårigheter, då särdeles stark blåst var rådande samt mycket folk med obehöriga hundar ideligen korsade spårläggarnas väg. Vad hundarnas hussar ansågo om denna sak och särskilt de yttranden, som till följd därav fälldes, låta vi i detta sammanhang vara osagt, då dessa ej lämpa sig för det tryckta, offentliga ordet.

Förutsättningarna att nå ett gott resultat voro alltså små och var denna tävling ett tillfälle att visa vad våra dressyrhundar verkligen duga till under ogynnsamma omständigheter.

Direktör Wahlstedts i alla grenar (utställnings-, avels- och dressyr- dito) mångprövade "*Champion Gyllis-Wakta*" stod om-sider som 1:sta pristagare, visande sin överlägsenhet med 603 poäng. God appell, ett överlägset såväl fri- som linspår, skall på rätt person vid gruppspåret m. fl. goda egenskaper, grundlade hennes välförtjänta seger.

Herr Hellgrens "*Goeben Weiss-Fuss från Ottodahl*", förut me-

ra känd som skyddshund, meriterade sig som tvåa, huvudsakligen tack vare en god appell. Skyddshundstagen höllo tyvärr på att taga ut sin rätt under frispåret, då en outsiderhund uppenbarade sig i omedelbar närhet. Följande samtal utspann sig nämligen mellan hundarna:

Goeben: "Vad vill Ni! Jag är vådligt arg!! Akta Er!!!"

Den främmande hunden: "Jag heter Lillan, vad heter Du?"

Goeben: "Åh, förlåt, jag märkte inte, att det var en dam, enär jag hade uppmärksamheten riktad åt annat håll".

Hunden inkallades sedermera utan att lämna ett "spår" efter sig.

Ett gott gruppspår avslutade Goebens arbete, och visar detta, vilken styrka, som ligger i en rationell träning och god appell.

Herr J. Bergs "*Boj av Sjökulla*" blev tredje pristagare och utmärkte sig särskilt genom ett gott linspår och ett utmärkt arbete vid sakstövningen. Ej nog därmed att han tog reda på det ned-

Tablå över resultatet vid F. S. S. S. H:s 1:sta tävling om »Spårhundshornet» 1924.

H u n d e n s		M e d e l p o ä n g i:																					
N a m n	R a s *	Appellövingar											Spårning			Summa summarm							
		Limförlighet	Platsliggande	Inkallande	Fritt vid sidan	Apportering	Hopp 120 cm.	Apporter. ö. 185 cm. plank	Skall	Vägra föda	Bevakning av föremål	S u m m a	100 m.	Linspår 1000 m.	500 m. Ståndskall		S u m m a	Saksövning	Vattenarbete				
1. Ch. Gyllis Wakta	R	Högsta möjliga poäng	10	30	10	20	30	20	40	20	40	20	40	20	40	260	90	120	150	360	80	30	710
2. Goeben från Ottodal ...	S	Dir. G. Wahlstedt	8	30	9	17	26	19	24	17	37	37	37	37	37	224	84	116	75	275	78	26	603
3. Boj av Sjökulla	S	Herr J. Hellgren	10	30	10	17	27	20	37	17	36	0	204	0	204	0	0	76	80	156	39	26	425
4. Tasso	S	Herr I. Berg	9	30	9	16	24	15	28	7	33	0	171	0	171	0	0	112	0	112	72	25	380
5. Sjoa	S	Ing. K. W. Lindman	10	27	10	19	28	18	31	20	36	29	228	0	228	0	0	0	75	75	48	27	378
6. Harras	D	Dir. E. Skaar	6	27	10	15	25	14	35	0	0	0	132	0	132	0	0	60	0	60	67	25	284
7. Marry	R	Herr O. Aronsson	8	5	7	18	15	0	7	12	0	0	72	0	72	0	0	96	0	96	53	0	221
		Herr O. Aronsson	8	30	10	18	29	16	27	20	0	158	0	158	0	158	0	0	0	0	59	0	217

* D = Dobermannpinscher, R = Rottweiler, S = Schäfer.

grävda föremålet, han blev nöjd först, sedan han tagit reda på den pinne, som använts vid föremålets nedgrävning.

Ingeniör K. W. Lindmans "*Tasso*" var dagens bästa appellhund. Ing. Lindman lyckades även visa, att hans hund besitter en god portion "nerv", då hunden gjorde ett gott gruppsspår, vilket är ett av de svåraste momenten i spårhundsklassen. Ett beundransvärt arbete av en skyddshund.

I detta sammanhang må även påpekas, att det var glädjande att se, att icke mindre än tre av de sju deltagande hundarna voro huvudsakligen skyddshundsdresserade, och bevisar detta, förutom att Spårhundshornet var ovanligt stiltigt, att ett levande intresse förefinnes för en allsidig utbildning av våra skyddshundar.

Direktör E. Skaars "*Sjoa*" utmärkte sig huvudsakligen för goda spåregenskaper, vilka, med fortsatt arbete, för framtiden böra kunna giva mycket goda resultat. Ett idealiskt förhållande var för övrigt rådande mellan ägare och hund.

Herr O. Aronssons "*Harras*" och "*Marry*" hade en mindre lyckad dag. Den förre, en ung dobermannpinscher, hade dålig appell. men lyckades rätt bra i linspåret, kanske mest beroende på sin husses stora rutin. "*Mary*" överraskade negativt. Den misslyckades totalt i spårning, antagligen beroende på tillfällig indisposition, men är ju också denna hund företrädesvis utbildad till skyddshund.

Totalintrycket av tävlingen var mycket angenämt, till stor del beroende på den verkliga sportsmananda och det levande intresse för spårhundssaken, som besjälade de tävlande hundägarna, och avvakta vi med intresse nästkommande "meeting" om det vackra Spårhundshornet.

A. Nilsson.

B O R D V I S A

föredragen av författaren vid supén efter årsmötet sistlidne december.

Melodi: Det kan ej beskrivas (Karl-Gerhards revy.)

*Vårt F. S. S. S. H. har här i kväll sig gjort till nöjes tolk
och det är verkligt skönt, att någon gång få träffa annat folk
ty uti styrelsen förvisst
är det ju många gånger trist
att höra allt det hundprat, som serveras där båd' varmt
och kallt.*

*Det kan ej beskrivas, det skall ses,
Gösta håller låda och blir hes,
Rosengren kan hålla långa tal,
så att man rent blir skral,
Vettermark på formen håller styvt,
när han med Carlin har håret klytt
Johansson och Hellgren tylla ut konseljen,
men dom kan ej beskrivas, dom ska ses!*

*I spetsen för oss alla står en känd och duglig militär
ty något sådant alltid hundföreningslivets yta klär
Han har förut vatt major
men nu har han blivit mäkta stor,
sen överstlöjnantsgraden han nyss fått till skänks ur
Gustais hand.*

*Aldrig har en sådan man vi sett
både som civil och med epålett
Klubban sköter han ju som en karl
om än med kommentar
Kommer han nån gång i vårt lag
Wahlstedt strax på ordet gör beslag
Rosorna de skvala,
Leve han från Sala!
Det kan ej beskrivas, det skall ses!*

Men det finns ännu en, som rättighet att klubban föra har
och som för alla framstår som ett utmärkt dugligt exemplar
på huru F. S. S. S. H.

skall fås att uppå benen stå,
ty, som Ni vet, så kom han en gång iirån köpmännens finans.
Våran lilla Gösta är en bussig grabb,
och uti repliken är han ganska snabb,
alla sorters hundar honom klär,
dock bäst en rottweiler.
Aldrig är han uppå sitt kontor
och än mera sällan där han bor,
Lundberg sköter tratten
Gösta är vid ratten,
det kan ej beskrivas, det skall ses!

Helt nyss har Stockholms hundvård skakats av en större
schäfertvist

men nu har associationen lämnats åt en god jurist,
nu skall schäferaveln fram
genom eld och rök och damm,
ty hennes fana bäres nu av långa Sigge Vettermark.
Schäfern älskar han bland alla djur
men beundrar ock en flott figur,
han är dessa bådas trubadur
i både moll och dur.

Med monokeln uti ögonvrån,
granskar han vart djur från topp till tån
hur assessorn rasar
och var jycke fasar
det kan ej beskrivas, det skall ses!

Från Tyskland återkom Herr Rosengren med många
nya rön

som nu skall omplanteras i den svenska skyddshundsmiljön
Hela aveln han avskyr,
det skall bara bli dressyr
och får han hållas, må ni tro, det kommer att se ut så här:
Aspnäs Björn blir då en fin jonglör

Kicken spelar tennis, Arbo blir sufflör,
 Vakta går mot Spej uti en boxarring
 och får en högerving.

Billo bliver etta på pistol
 Gläntans Tell han spelar bastiol
 men hur Lindmans Tasso
 fångar kor med lasso
 det kan ej beskrivas, det skall ses!

Det kommer säkert nog att glädja varje skyddshunds-
 intressent
 att tvänne klubbar sina öden nu för alltid har förent
 i stället för personlig split
 dricks försoningsaquavit
 ej nånsin mer förlikningskommissioner skola sättas till.

Dahlström nu sin klubba lämnat har
 i hr överstlöjtnantens förvar.
 Björklunds "ragg" ej längre res för
 en skön försoningskör.
 Pett'son blivit mera moderat
 "Gyllis" är ej längre obstinat
 Men när Friesens Kalle
 famnar farbror "Hjalle"
 det kan ej beskrivas, det skall ses.

Man oita hört att kvinnan klandrats för sin ytlighet och
 flärd
 men Ni ska inte tro att det är bättre ställt i jyckens värld,
 jag vill ej va indiskret
 men av allting, som jag vet,
 skall kanske följande senteras av en större allmänhet
 Vakta får var sin dag sin pedicure
 Aisa shinglat har sin coiffure,
 Dollys mun ej längre lyser tom
 med Silows löstandsgom.
 Baldas nos har blivit riktigt fin
 med en liten spruta paraffin,
 men när hundkoketten drager på korsetten
 Det kan ej beskrivas, det ska' ses!

ETT MANINGSORD.

Det börjar klarna inom den svenska kennelvärlden. De dimmiga konturerna taga fastare former.

Den första sanning, som sålunda sakta men säkert arbetar sig fram är den: Varje särskild ras skall blott ha två representanter: S. K. K. och den speciella avelsklubben. Att, såsom fallet varit, låta en ras representeras av fyra föreningar och på 6 årliga utställningar är vanvett.

Vad nu våra brukshundsraser beträffar, så behövs det dock ännu en korporation: Dressyrklubben, som är centralmyndighet för utbildnings- och tävlingsväsendet. Och denna myndighet har sannerligen icke den minsta uppgiften att fylla.

Aveln av schäferhundar, dobermannpinscher o. s. v. måste nämligen vara brukshundsavel och icke lyxhundsavel. Detta är sanningen N:r 2, och av denna följer, att den klubb som fått sig ålagt att vårda dressyrintresset, måste på det mest intima sätt samarbeta med de olika avelsklubbarne på sitt gebit.

Denna ansvarsfulla uppgift är f. n. anförtrödd åt F. S. S. S. H., och för att nämnda förening skall kunna på ett tillfredsställande sätt fylla sin uppgift, blir det nog nödvändigt att den helt och hållet skiljer sig från allt avelsarbete.

Och föreningen behöver ej frukta, att den därför blir i saknad av arbetsuppgifter. Träng bara djupare in i uppgiften! Arrangera dressyrkurser för olika raser med av vederbörande avelsklubbar godkända instruktörer och inspektörer! Driv arbetet på det för varje ras mest lämpliga sättet, låt instruktören *sysselsätta sig med varje enskild hund*, så att ingen hund med normal begåvning behöver lämna kursen, innan han är mogen för arbetet i det praktiska livet. Låt varje kurs omfatta endast ett fåtal hundar, högst 15 stycken, så att funktionärerna få tid och tillfälle att överblicka och behärska hundmaterialet. Forcera arbetet mera, så att flera kurser medhinnas årligen. På två månaderskurser uppnår man i Tyskland bättre resultat än på sexmånaders hos oss.

Gör vidare något mera och bättre av tävlingsväsendet. Anordna tävlingar inom varje ras. Arrangera träningar varje söndag, anordna övningar, som så mycket som möjligt efterlikna det verkliga livets förhållanden. Låt hunden spåra på vägar och i bebodda samhällen. Låt honom taga reda på en förbrytare, som sitter bänkad i ett världshus. Och framför allt: Styr om, att erövrade brukshundsbezeichnung blir villkoret för tillträde till utställningar och kåring, då, mitt herrskap, har F. S. S. S. H. gjort en insats i vårt kennelliv, som kommer att lända den till verklig heder.

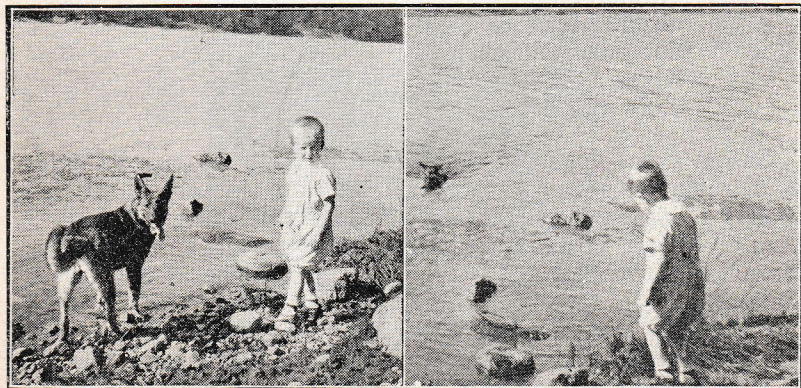
Hittills har verksamheten icke drivits efter dessa linjer. Därför ha vi också fått se hur våra raser urartat till lyxhundar, som bara duga till att gå på Strandvägen och se bra ut. Överlämna denna ära till Svenska Sällskapshundsklubbens mopsar och doggar.

Våra hundar skola försvara hus och hem, oss själva och våra familjer. De skola vara villiga och intelligenta redskap i ordningsmaktens och militärmyndigheternas tjänst. Därtill äro de skapade, däruti finna de sin största tillfredsställelse, men i överksamhet och dådlöshet tyna de bort och gå under.

Skönhetsaveln, där den bedrives ensidigt och på bekostnad av brukshundsegenskaperna, är den största fara, som hotar våra av naturen högt begåvade, modiga, järnhårda arbetshundar.

Wretafors i januari 1925.

Sigge Wettermark.

I.

“Vattenarbete.”

II.

DRESSYRKURSEN 1924—1925.

I likhet med tidigare år igångsatte föreningen förliden höst en dressyrkurs med polisman E. A. Bergström som dess instruktör. En av de många föreningar, vilka under 1924 sågo dagens ljus, fann med sin fördel förenat att trots dess stadgars uttryckliga bestämmelser, att föreningen skulle vara en ren avelsförening för *en* ras samt ej befatta sig med dressyr, igångsatte en dressyrkurs för *alla skyddshundsraser*, vilket tillkännagavs bl. a. genom annons i de dagliga tidningarna just samma dag, som F. S. S. S. H. avhöll uppvisning av pristagarna i sin hösttävlan i samband med utställningen. Strax förut hade ju den nybildade Svenska Schäferhundklubben avhållit uppvisning av polishundar i Cirkus i samband med dess utställning därstädes. Intresset för skyddshundsdressyr var därför synnerligen aktuellt, och därutav begagnade sig ovan nämnda s. k. "avelsförening" och igångsatte som ovan nämnts sin dressyrkurs. Dylikt tillvägagångssätt måste även inom hundvärlden med dess i en hel del fall så talrika intriger och urartningar brännmärkas såsom i högsta grad förkastligt.

Efter denna lilla avvikning från ämnet återgår jag till F. S. S. S. H:s dressyrkurs, vilken trots ovanstående glädjande nog erhöll god anslutning. Anmälningarna till kursen uppgingo till 25, och fördelade sig de deltagande hundarna på de olika raserna som följer:

schäfer 16,
airdaleterrier 5,
dobermannpinscher 2,
boxer 1 och
rottweiler 1.

Såsom synes dominera schäfrarna sin vana trogen, vad antalet beträffar. Kursen, som tog sin början i oktober och är den åttonde i ordningen, pågår varje tisdag och fredag kl. 7 till 9 e. m. i Kungl. Positionsartilleriregementets ridhus, vilket även denna gång välvilligt ställts till föreningens disposition. Kursen beräknas vara avslutad i april månad d. å.

Det skulle vara särskilt önskvärt, att ägare till odresserade skyddshundar bevistade någon av de första lektionerna för att se, huru olydiga och på alla de sätt omöjliga hundarna då äro och

sedan efter ett par månader återkomma för att förvånas över den förvandling, hundarna under endast denna korta tid hunnit undergå. Jag tror då, att samtliga dessa ägare till skyddshundar skulle med sina hundar genomgå en dressyrkurs.

I stort är det nu i den pågående kursen deltagande hundmaterial i dressyrhänseende gott. Särskilt en del hundar äga ett humör och en energi, som visserligen icke alltid är inriktad på pågående övning, varför det mången gång erfordras icke blott synnerlig eftertanke hos resp. förare utan även "kraft i arm". Jag tänker därvid i första hand på schäfern Muck, airdaleteriern Teddy samt dobermannen Fly. Intresset hos kursdeltagarna synes vara stort, och hundarna hava över lag visat sig göra goda framsteg.

Sedan hundarnas appell nu i stort sett är rätt så tillfredsställande, hava på söndagarna smärre övningar i det fria skett med kursdeltagarna och deras hundar. I slutet av januari kommer också en första tävling att avhållas, omfattande förutom appellen även spårning, vilken tävling säkert kommer att i instruktivt hänseende bliva av vikt icke blott för hundarna utan fastner i ännu större drag för förarna. Å hittillsvarande söndagsövningar har såsom roande moment oftast inlagts kapplöpning mellan de olika hundarna, vilket synes hava uppskattats av såväl förare som deltagande hundar.

Om fortsättningen, såsom jag har all anledning hoppas, håller vad den gångna tiden utlovat, tror jag, att på examensdagen såväl kursdeltagare som deras hundar komma att visa på ett gott resultat av denna kurs.

G. W—t.

Ghampion Aspnäs Klarry. Ägare D:r Henning Breide.

MANDRESSYR.

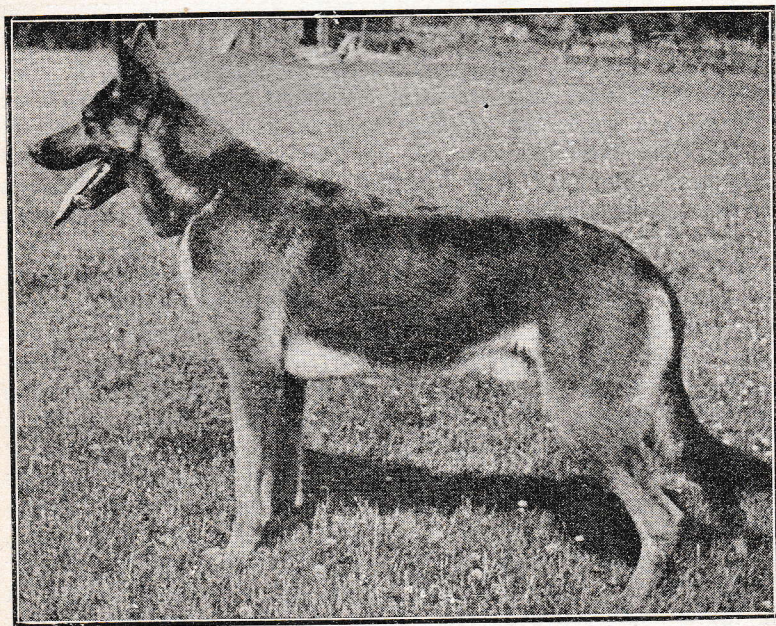
Som första villkor för mandressyren är hundens ovillkorliga lydnad och säkerhet i appelövningarna. En hund, som ej är fullständigt säker i appelövningar, är under inga omständigheter mogen för mandressyren. Vid sistnämnda dressyr uppställer sig den frågan "vad vill jag ernå genom mandressyren"? Jo, målet är, att hunden får en sådan utbildning, att den i farans stund är ett säkert skydd för sin herre. Kan man nu antaga, att en hund, som på ett prov eller en tävling erhållit det högsta betyget, i verkligheten även kommer att motsvara de anspråk, som i detta avseende ställes på hunden. Härpå kan man ej obetingat svara ja. Man måste nämligen göra klart för sig, att i ett verklighetsfall tillkomma en del faktorer, som ej finnas på en prövning eller ett prov.

Först och främst hava vi då skyddsdräkten. Erfarenheten visar att denna dräkt alltid försätter hundarna i stridslust och genom utbildning hava de bibringats den uppfattningen, att figuranten är till för att angripas. Vidare är hunden från dressyrplatsen van att alltid finna en figurant gömd någonstans och tyvärr alltför ofta på samma ställe. Slutligen övas för det mesta på dagen. Överfall och förbrytelser ske däremot för det mesta vid skymning eller i mörker.

Vi se alltså, att de betingelser, under vilka hunden måste arbeta, vid ett verklighetsfall till sin natur äro helt olika de som äro förhanden vid utbildningen. Härför måste man försöka skaffa en utjämning, för att såväl ägare som förare skola få den uppfattningen, att hunden verkligen är sin herres bästa och säkraste skydd.

Framför allt måste vi försöka tränga hundens uppfattning av figuranten som stridsobjekt i bakgrunden. Detta sker genom att ofta öva endast skall och transport utan överfall. Jag går till och med så långt, att överfall endast undantagsvis skall övas under den första utbildningen. Ett bra medel är att öva alla appelövningar i figurantens närvaro. Är det sedan möjligt att öva mandressyr med figurant, som till det yttre är klädd som vanliga människor, är mycket vunnit. Till slut skola vi försöka att för övningarna välja olika platser, tider och ovanliga gömställen, samt låta hunden stöva länge och i olika riktningar innan

han anträffar den gömda figuranten. Ej heller får bortglömmas att vänja hunden vid den i mörkret uppträdande eldstrålen vid skottlossningen. Gör till slut hunden förtrogen med allehanda överraskningar som t. ex. ett plötsligt uppspännande av ett paraply, hastigt lysande med en ficklampa eller en liten vattenstråle från en spruta. Mången kanske skrattar häråt, men det är dock förvånansvärt, huru många hundar, som vid dylika överraskningar tappa fattningen. Vi få nämligen ej glömma, att vår tids förbrytare äro mycket förtrogna med polishundsutbildningen och använda alla medel för att oskadliggöra sin fiende hunden.

Ett praktexemplar bland schäffrar.

Vid mandressyren övergår en stor del av ansvaret för hundens riktiga utbildning på figuranten. Denne måste vara fullt förtrogen med såväl hundens natur och själsliv, som med de metoder, som användas vid utbildningen. En ej sakkunnigt och ej riktigt arbetande figurant kan på kort tid fördärva den bästa hund och detta utan att varken förare eller dressyrledare märker det, förrän det ofta är för sent. Ett av villkoren för att ett gott resultat skall ernås vid mandressyren, är att figurantens skyddsdräkt är så konstruerad, att den tillåter hastiga och skarpt markerade rörelser. I anslutning härtill är det nyttigt att fram-

hålla för de personer, som tjänstgöra som figuranter, att de skola göra alla rörelser tydliga och livliga samt övergång från rörelse till stillastående skarpt markerad. Då figuranten t. ex. vid flyktförsök upphinnas av hunden, skall övergången till stillastående ske blixtnabbt, ty härigenom kan man lättare klargöra för hunden när han får angripa eller endast ställa figuranten.

Vid överfall på föraren vill jag särskilt framhålla, att den samme ej skall stå stilla som en bildstod och låta figuranten utdela slag, utan skall föraren precis som i verkligheten sätta sig till motvärn och försvar. Mången invänder härvid, att hunden lätt kan av misstag bita föraren, men invänder jag, att om hunden utbildas riktigt och alltid läres att göra angreppen på figuranten bakifrån, så är det ingen risk.

Ett fel, som ofta begås av okunniga figuranter, är att då hunden första gången fås, att fatta i armen, genast börja springa eller svänga runt i en cirkel. Detta tröttar den ovana hunden och tar hos den vecka bort all lust till vidare angrepp. Under de första övningarna skall figuranten vara passiv, så att hunden får den uppfattningen, att han är den överlägsne. Visar hunden ej något intresse, skall figuranten försöka framkalla detta.

För att lära vecka, men gärna apporterande hundar att fatta figuranten rekommendera en del tyska författare följande: Figuranten vänder högra sidan åt hunden, sträcker fram den skyddade armen något böjd, under det att föraren på avstånd kommanderar apport. Fattar hunden ej genast, försöker figuranten uppmuntra hunden till dess det lyckats. Så snart man märker, att hunden gärna fattar och stadigt biter i armen kommanderar föraren: loss, under det att figuranten ögonblickligen intar en orörlig ställning. Hunden kommer snart underfund med att figurantens stillastående och kommandoordet loss äro indentiska, och efter några övningar släpper hunden så fort figuranten står stilla. När man sedan märker, att hunden är säker på att bita sig fast i armen, övergår figuranten så småningom till att själv göra sig fri från hundens grepp. Denna övergång måste göras mycket försiktigt och vid dylika tillfällen framkommer just fordringarna på figurantens omdöme och kunskap om dressyren. Vid denna metod att få de vecka hundarna att göra angrepp, får föraren akta sig för att låta kommandoorden åtföljas av synliga tecken, framför allt ej gå fram till den arbetande hunden, då härigenom möjligheterna att vänja hunden vid självständigt arbete försvåras.

Då mandressyren är den för ägare av en blivande skyddshund viktigaste delen av utbildningen, tror jag, att det skulle vara till fördel, om föreningen ville upptaga denna del av dressy-

ren till diskussion å klubbafton eller i tidskriften. Själv har jag en känsla av att våra utbildade hundar (topphundarna kanske undantagna) i ett verklighetsfall ej komme att motsvara de förväntningar, som resp. ägare ställa å sina hundar.

För att belysa i huru stor grad just skyddsdräkten inverkar på hundens uppfattning av mandressyren vill jag meddela ett litet försök, som en intresserad figurant gjorde vid en tävling. Figuranten hade gömt sig så, att föraren ej kunde se hans förehavande. Så snart hunden hade funnit hans gömställe och gjorde ståndskall, tilltalade han hunden vänligt, under det han drog av sig skyddsdräkten och kastade den på marken. Hunden började bita och ruska i den. Genom vänligt tilltal och uppmuntran att sysselsätta sig med skyddsdräkten lyckas figuranten koppla upp hunden och intågar därefter med hunden å tävlingsplatsen. Tablå! Det är att tillägga att hunden av ägaren "ansågs" som rätt skarp.

S. Rosengren.

Ett nappatag.

För någon tid sedan stod följande berättelse att läsa i tyska tidningar:

På en restaurant satt en dag en man med sin schäferhund. Ägaren skröt vitt och brett för de omkringsittande över hur skarp hunden var, och omtalade, att den vid ett tillfälle hade gått ganska illa åt en inbrottstjuv. En av gästerna betvivlade riktigheten härav och påstod, att hunden aldrig skulle kunna bita honom. På grund härav utspann sig en längre dispyt, som slutade med att den tvivlande och ägaren ingingo ett vad om hunden skulle kunna bita den förstnämnde eller ej. Parterna ställde sig i var sitt hörn av lokalen och på ett givet kommando rusade hunden mot sitt tilltänkta offer. Detta bevarade emellertid sin kallblodighet. Så snart hunden kommit honom inpå livet, grep han blixtnabbt tag med båda händerna om halsen på hunden. Denne blev nu hängande i 12 minuter som i ett skruvstäd och var efter denna tid fullständigt utmattad, dels på grund av försöken att frigöra sig, dels till följd av andningssvårigheterna. När slutligen den anfallne släppte sitt tag, kröp hunden skamsen och uttröttad bort till sin herre. Denne sökte sedermera draga saken inför domstol, ity att han förmenade att hunden tagit skada av den hårdhänta behandlingen. Rätten fann likväl ingen anledning att bifalla framställningen i fråga.

Ett prejudicerande och intressant hundmål i Aalborg.

En patrullerande poliskonstapel, vilken i och för sin tjänst utrustats med en s. k. polishund, märkte en natt att en cyklist ej hade sin lykta tänd. Polisen tillropade den åkande 2 à 3 gånger att tända lyktan. Då vederbörande ej åtydde befallningen, släpptes hunden lös på honom. Trots detta fann cyklisten ej för gott att stanna. Hunden högg honom då i ena benet, varefter åkningen tog ett hastigt slut. Cyklisten dömdes till 10 kronors böter. Emellertid anhängiggjorde han sedermera ett ersättningsmål mot polisen i fråga med yrkande om ersättning för sveda och värk samt erlagda läkareavgifter. Rätten ogillade emellertid kärandens talan under motivering att — konstapeln varit i sin fulla rätt att göra bruk av sin hund, alldenstund käranden ej efterkommit anmaningen att tända cykellyktan. — Det skall bliva intressant att höra huru Bromma-hundarna klara sig i dylika situationer.

FÖRENINGSMEDDELANDE.

F. S. S. S. H:s STYRELSE består av följande medlemmar: Ordförande Överstelöjtnant C. Hj. Tannlund, Sala; v. ordf. direktör Gösta Wahlstedt, Narvavägen 23, Stockholm, Tel. 784 51; sekreterare Kamrer Sven Rosengren, Smedslättsvägen 55, Äppelviken, Tel. 12 16; skattmästare Kamrer Axel Nilsson, Sturegatan 6, 2 tr., Tel. Österm. 37 36; klubbmästare och redaktör för tidskriften Bataljonsveterinär Isak Carlin, Birger Jarlsgatan 33, Tel. Norr 244 53; v. brandchef C. G. Gyllenhammar; Polisöverkonstaplarna S. A. Johansson och G. H. Lingmark, samtliga Stockholm; Kamrer Harald Petterson, Äppelviken; Civilingenjör O. Tillberg; Med. Dr. J. Anders Weltzin, båda i Stockholm samt Civilassessor S. Wettermark, Ösmo.

Suppleanter:

Poliskommissarie Oscar Amundson, Polisman E. A. Bergström; Med. Dr. Henning Breide, samtliga i Stockholm; Herr J. Hellgren, Tumba; Direktör E. Skaar och Målaremästare C. O. Svensson, båda i Stockholm.

FÖRENINGENS SEKRETERARE, Kamrer Sven Rosengren, Smedslättsvägen 55, Äppelviken. Tel. Äppelviken 12 16, träffas i sin bostad alla vardagar kl. 4—6 e. m. och lämnar beredvilligt både muntligen, per post eller i telefon råd och upplysningar i föreningsangelägenheter.

FÖRENINGENS POSTADRESS är: Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden, Kamrer Rosengren, Smedslättsvägen 55, Äppelviken.

MEDLEMSAVGIFTEN. Årsavgiften är Kr. 10: — och uttages genom postförskott vid medlemskortets översändande samt berättigar till gratis erhållande av »Svensk Skyddshundstidskrift». Anmälan om inträde kan göras hos sekreteraren eller genom någon föreningsmedlem. Om den inträdande äger hund av raser, som föreningen omfattar, torde uppgift å rasen meddelas. Medlemmarna erinras om vikten av att omgående meddela adress- och titelförändringar till Sekreteraren.

DE HUNDÄGARE, som önska få sina hundar dresserade för privatbruk, kunna hos sekreteraren erhålla anvisning å lämpliga dressörer.

HUNDREGISTER. Till föreningens hundregister i enlighet med »Prövnings- och tävlingsstadgarnas» § 2 införas varje föreningsmedlem tillhörig hund, som vid av föreningen eller andra med svenska Kennelklubben associerade föreningar eller klubbar anordnade prövningar eller tävlingar i endera skydds-, spår-, sjukvårds- eller rapporthundsklasserna uppnått en poängsumma, som berättigar till erhållande av betyget »godkänd». Anmälan skall innehålla uppgift om tiden för resp. prövning eller tävling, den anordnande föreningens eller klubbens namn, den klass, i vilken hunden tävlat samt namnen å de vid prövningen eller tävlingen fungerande prisdomarne. Avskrift av hundens stamtavla jämte registreringsavgiften Kr. 2: —, insändes tillsammans med anmälan till föreningens sekreterare, som över registreringen utfärdar intyg.

FÖRENINGSMÄRKEN kunna nu rekvireras från sekretariatet. Märket, som är mycket vackert, är utfört i överensstämmelse med förut fastställd modell (se klichéen å omslagssidan) i förgyllt silver och blå emalj och är till storleken ungefär som en ettöring. Priset, kr. 6: — plus porto 40 öre, insändes samtidigt med rekvisitionen.

Varje medlem bör bära föreningens märke.

KENNELNOTISER.

Avels-, födelse- och dödsnotiser.

Deutscher boxertiken *Bobbie-Agricola*, 50 X., äg. Gravör Olle Mirowsky, Hässelby Villastad, parades den 30 dec. 24, med *Silwos-Buster II*, äg. Fröken Ebba Jonsson, Stockholm.

Collietiken *Zaza O'Connel*, 332 U., äg. Ingeniör Moje Wolter, Bromsten, parades den 28 dec. 24 med *Lad*, 205 X., äg. Redaktör T. Kamp, Stockholm.

Schäfertiken *Tösen från Vargagård*, 9 U., äg. Köpman Ivar Hagberger, Arlöv, parades den 29 dec. 24 med *Tell av Gläntan*, 166 V., äg. Direktör E. Hedström, Stockholm.

Rottweilertiken *Rydebos-Florry*, 386 U., äg. Herr Helmer Näslund, Lögdö, Fjäl, betäcktes den 7 dec. av *Rydebos-Vakt*, 283 X., äg. Vävmästare Carl Uddbom, Matfors.

Airedaleterriertiken *Bonnie D. H. S. B.* 28946, äg. Handlande Emil Nilsson, Önsvala, Djurslöf, parades den 29 nov. med *Clifton Desire*, äg. Fru Leif Sörvik, Göteborg.

Collietiken *Miss Carry S. K. K. S.* bd. XXI, äg. Fru L. Westrell-Nilsson, Stockholm, födde den 10 dec. 24 sex valpar (2+4), e. *Lad*, 205 X., äg. Redaktör Torsten Kamp, Stockholm.

Schäfertiken *Königin från Ottodahl*, 107 U., äg. Fröken Anna Elfling, Leksand, födde den 1 januari 7 st. valpar (3+4), e. *Peer Schäfer*, 30 X.

Från Kennel av *Lejonhagen*, (Kassör Sigurd Lindeberg, Stockholm), meddelas att de båda dobermannpinschervalparna *Inga*, 341 Y. och *Tua*, 344 Y., f. 19 okt. 24, e. Champion Björkhaga Daddy Long Legs, 386 T., u. Topsy av Viggbyholm, 241 Y., avlidit.

Rottweilerhunden *Klang*, tillhörig Dr. Breide har den 27 jan. betäckt tiken *Topsy II* av *Åsö*, tillhörig Överkonstapel Johansson.

Ägareskitte.

Följande rottweilervalpar, fallna efter *Silverstadens Roy*, 66 X., u. *Silverstadens Rose Marie*, 67 X., äg. Herr F. Rigné, Skuggan, Sala, ha blivit försålda. En hanvalp till Landsfiskal A. F. Bergstrand, Stavre, en hanvalp till Herr J. Holmgren, Nyhaga, Sala, en tikvalp till Herr Aug. Andersson, Tystberga, en tikvalp till Slaktarmästare Klas Johansson, Hedemora, en tikvalp till Distriktsveterinär A. Erlandsson, Voltsjö.

Schäfern *Buck av Gläntan*, 325 Y., har av Direktör Gustaf Björklund, Stockholm, försålts till Köpman Adalrik Björklund, Stockholm.

D I V E R S E.

Kennelnytt från utlandet.

Föreståndaren för Finlands serumlaboratorium, d:r J. A. Murto, meddelar att rabies för närvarande icke förekommer i Finland. De senaste sjukdomsfallen inträffade i januari i Vichtis och i juni i Hütola, och sedan dess ha nya fall ej anmälts. Endast Hütola socken är ännu förklarad rabiessmittad, men är det högst antagligt, att de därav föranledda bestämmelserna i denna socken inom kort upphävas.

*

I Potsdam finns en utbildningsskola, där schäferhundar tränas att tjänstgöra som ledsagare och förare åt blinda — en lång och komplicerad utbildning.

*

Prinsen av Wales har börjat utveckla ett livligt hundintresse. Han har förut både welsh- och cairnterriers och har dessutom nyligen inköpt en schäfer.

*

Svenska Dobermannpinscherklubben

har av Svenska Kennelklubbens styrelse associerats såsom specialklubb. Ordförande är Kamrer S. Rosengren, vice ordförande Vice Brandchefen C. Gyllenhammar, skattmästare Kassör H. Agartz, sekreterare Fru Åsa Bergström-Prytz samt övriga ledamöter Löjtnant N. Segerstråhle, Stämmingsman N. Lindell och Fru Aja Linder. Styrelsen har sitt säte i Stockholm.

*

Ny lokalklubb.

Såsom lokalklubb har godkänts *Borås Skyddshundklubb.*

L I T T E R A T U R.

Under denna rubrik kommer såväl svensk som utländsk kynologisk litteratur att anmälas.

Svenska Schäferhundklubbens tidskrift, utgiven av Svenska Schäferhundklubben, Stockholm. Häfte 1 och 2.

Såsom på annat ställe omnämnes segrade Schäferhundklubben över Schäferhundsföreningen i dragkampen om association med S. K. K. Den nya schäferklubben har redan utsänt tvänne häften av sin tidskrift, vilken är ämnad att utkomma en gång i månaden. Vad som genast faller läsaren av denna publikation i ögonen är den saklighet, som präglar framställningen. Schäferhundsklubbens intressen förfäktas givetvis av personer, vilka måste vara i besittning av stor kynologisk erfarenhet parad med öppen blick för de fordringar, som med rätta kunna ställas på vår schäferhundsavel. Synnerligen behjärtansvärt är uppslaget med kårning av avelsdjur. På grund av den i stort sett felaktiga kurs, som schäferhundsaveln här i Sverige fått under de senaste åren, något som i sin tur till största delen har sin grund i de förkastliga och irrationella lyxhundsvariationerna av våra brukshundar resp. schäfer, måste något allvarligt göras för att råda bot på detta missförhållande. Ett steg i riktning att vrida vår brukshundsavel på rätt köl igen utgör därför kårningsproceduren. Även om man kanske ej helt kan dela de åsikter, som framföres av *Stadstiskal Wernmark* i hans artikel "Om principerna för rationell schäferhundsavel", utgör artikeln i fråga dock ett gott och sakligt maningsord till våra uppfödare. I övrigt verkar föreliggande tidskrift pigg och vaken och kommer säkerligen att lämna många värdefulla bidrag till skyddshundens dressyr och förädling, redigerad som den är av klubbens primus motor, den erfarne och skicklige skyddshundsmannen: Civilassessor S. Wettermark. Denne har även meddelat att ett häfte N:r 3 av tidskriften är under utarbetande för att utsändas inom kort. Bland de artiklar, som komma att inflyta i detta häfte, märkes särskilt en originalartikel av Ryttmästare *von Stephanitz* samt ett par uppsatser av *Assessor Wettermark*.

Ryttmästare von Stephanitz' standardverk, "*Der deutsche Schäferhund in Wort und Bild*", föreligger nu i sammandrag, översatt till danska språket. Boken, som bör ägas av varje brukshundsintresserad person, tillhandahålles för ett pris av 10 kr. av Svenska Kennelklubben, Smålandsgatan 40, och Svenska Schäferhundsklubben, Mälartorget 15, Stockholm.

Meiners Dressyr Anweisungen für Polizei und Schutzhunde. IV upplagan 1923.

En kortfattad handledning i dressyr skriven av en med rik praktisk erfarenhet utrustad person. Boken kan rekommenderas för dem, som äro mäktiga det tyska språket och vilja ha en koncentrerad sammanfattning av dressyr och utbildning av skydds- och polishundar.

S. R.

"Erziehung und Abrichtung des Hundes" jämte "Besprechungen der bisher erschienenen Dressürbücher" av Staatsveterinär-oberinspektor Dr. Emil Hauck, Wien.

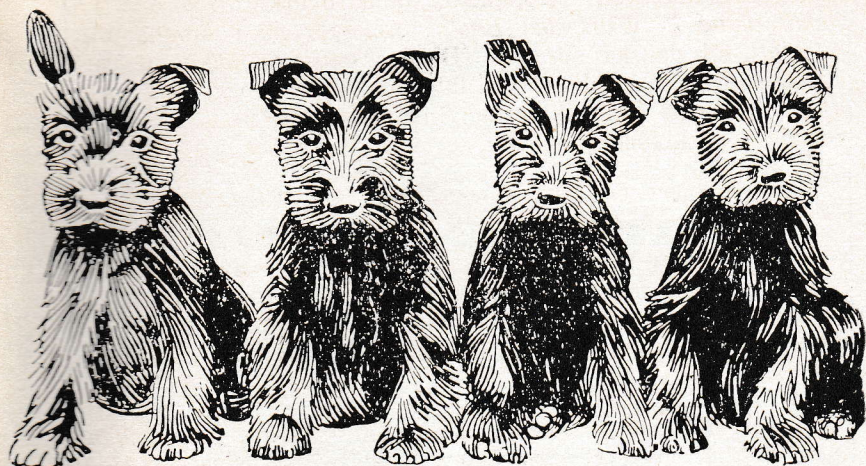
Författaren av ovanstående bok är bland Tysklands och Österrikes kennelmän känd som redaktör för Österrikes kynologiska tidskrift "*Unsere Hunde*". Boken har i bägge länderna erhållit ett mycket gott mottagande. Man lägger särskilt märke till att författaren genom stor erfarenhet på detta område endast godager de metoder och sätt för hundens uppfostran och drssyr, som han själv genom kritiska prövningar och praktisk tillämpning funnit användbara. För läsaren är det angenämt att författaren aldrig söker hävda sina åsikter och meningar som varande matematiskt riktiga och ofelbara. Motsatta åskådningar betraktar han alltid med kritisk och logisk skärpa, vilket särskilt framstår i den avdelning av boken, som utgör en kritik över de hittills utkomna böckerna, behandlande hundens uppfostran och dressyr. För svenska dressörer och hunduppfödare som äro mäktiga det tyska språket kan boken på det bästa rekommenderas.

S. R.

Dr. Friedo-Schmidt: "Was verlangen die Zucht- und Polizeihundprüfungen von Führer und Hund." Dahms: Der "Scheinverbrecher als Abrichter."

Dessa bägge små häften utgivna på Verein für deutsche Schäferhunde:s förlag höra till de bästa broschyrer som utkommit, behandlande den ena prov och tävlingar och den andra figurantens uppgift vid dressyren. Som innehållet är mycket intressant och lärorikt och ger nya synpunkter på utbildningen skall å kommande klubbafntnar i korta föredrag redogöras för innehållet.

S. R.

Tengers Hundbröd

(Svenskt fabrikat)

Tillverkat av förstklassiga ingredienser. Utmärkta vitsord från kända kennelmän. Cirka 25 % prisbilligare än annat hundbröd. Säljes i alla väl sorterade Sport-, Speceri- och Järnaffärer, samt i parti från

Tengers Hundbrödsfabrik

Tel. 10 02.

LIDINGÖ V:STAD.

Tel. 10 02.

FILIALER I GÖTEBORG · MALMÖ · UPSALA · ÖREBRO · ESKILSTUNA · SUNDSVALL ·

Hallberg's

JÖNKÖPING · KARLSHAMN · SKÖFDE STOCKHOLM DROTTNINGGATAN 6

Ett fastslaget faktum är att en

Paramountfilm

är en garanti för den bästa
föreställningen i sta'n.

Ensamrätten för Paramountfilmerna innehaves av

Joh. Palmgren

SADELMAKARE

Sibyllegatan 17 - Stockholm

Telefoner: 754 67, Norr 73.

(Etablerad 1896.)

Tillverkning av alla slags

Sadelmakeriartiklar, Benläder

Bilklädslar, Sadlar

Kör-, Rid-, Stall- och Hundartiklar

Reparationer utföras

F. ENGLUNDS
BOKTRYCKERI
AKTIEBOLAG
STOCKHOLM
1 9 2 5